

saabant Tilskud, at derved opnaaedes den for Embedet normerede Indtægt. I Forbindelse hermed foresloges Naadensaarets Ophør, Præsternes fritagelse for at indløse deres Præstegaarde, deres og deres Enkers Pensionering af den geistlige Lønningsfond i Lighed med andre Statens Embedsmænd m. m. Forslaget omfattede kun Præsteembeder paa Landet og i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn, men indeholdt dog tillige en Bestemmelse, sigtende til at ordne de geistlige Lønningsforhold i Kjøbenhavn paa en Maade, der afveg fra den iverigt foreslaae Ordning. Efter dette Forslag skulde Offer og Accidenter vedblivende ydes.

Under Forhandlingerne i Landstthinget gjordes det gjældende, at Forslaget kun usuldføremment virkede til at bringe de geistlige Embedsmænd paa fast Gage, i det samme tog den visse Indtægt, Tienderne, bort, og lod de visse Indtægter, Avling samt Offer og Accidenter vedblive, og Landstthinget vedtog ved 2den Behandling at foreslaae Præstegaardsavlingerne ved Commissioners Ansættelse indskrænkede saaledes, at der kun kunde holdes 2 Heste og 6 Køer, hvorimod den øvrige Avling skulde afhændes til Indtægt for den geistlige Lønningsfond, og at Offer og Accidenter skulde afløses over hele Landet imod en Sum, der skulde indflyde i samme Fond. Ved 3die Behandling forkastedes Lovforslaget i det Hele med 26 Stemmer mod 20, efterat Ministeren havde erklæret ikke at kunne gaae ind paa det.

Aaret derefter, den 7de October 1862, fremlagde samme Minister i Folkethinget et nyt Lovforslag om Lønninger for Geistligheden, stemmende i det Hele med det i Landstthinget ved de enkelte Afstemningen Vedtagne, men dog med nogle Forandringer i Henseende til Fastsettelsen af Præstegaards-Avlingernes Størrelse og med Hensyn til Afløsningen af Offer og Accidenter. Med dette Forslag fulgte en omarbejdet Fortegnelse over Indtægter og Udgifter ved samtlige Kald udenfor Kjøbenhavn (XIV Anhang A. 737—874). Efter en udførlig 1ste Behandling i Folkethinget, der navnlig ogsaa gik stærkt ind paa Sagens finansielle Side (XIV Sessjon Spalte 517—750), henvises Sagen til Behandling af et Udvalg, der under 16de Januar 1863 afgav sin Betænkning; den

findes i Anhang B. Spalte 587—604 og gik for Fleertallets Vedkommende ind paa Affattelse af et nyt Lovforslag. — I dette Forslag er Classificationen af Embederne opgivet, og Hensyn alene taget til Embedets Omfang og Vigtighed, sammenligningsvis med andre Embeder, hvis Lønninger ere fastsatte ved Lov. Det er af Fleertallet udtalt, at det ikke har bygget sit Forslag paa Beregninger over, hvorvidt de hidtil til Geistlighedens Lønning henlagte Midler vilde være tilstrækkelige til de nu foreslaaede Udgifter, „thi Staten kan ikke undbrage sig fra den Forpligtelse at lønne de fornødne Embedsmænd tilstrækkeligt, selv om dette medfører sørgede Udgifter.“ Dannelsen af en særlig geistlig Lønningsfond fraraaedes. Lønningerne formeentes at være foreslaaede saaledes, at Forpligtelsen til at offere til Præsten kunde bortfalde, medens det dog ikke burde være ham formeent at modtage, hvad der aldeles frivilligt ydedes ham. Et stort Mindretal i Udvalget erklærede sig baade imod Fleertallets og Regjeringens Udkast og androg paa, at der kun efterhaanden og ved mindre indgribende Foranstaltninger arbejdedes hen til at afhjælpe Manglerne ved den nuværende Tilstand.

Sagen kom ikke i 14de Sessjon til 2den Behandling og er ikke senere fra Regjeringens Side bragt til Forhandling i Rigsdagen. Derimod indbragtes i 15de Sessjon den 25de Januar 1864 det ovennævnte Fleertalsforslag paany af de samme 10 Medlemmer, der havde været med at bringe det frem i Udvalget (XV. Anh. A. Sp. 961—968). Dette Forslag kom imidlertid ikke til Behandling i den 15de Sessjon, men er nu, efterat Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet under 1ste Behandling af Finantsloven for 1867—68 Sp. 294—295 havde udtalt, at han ikke tænkte paa at fremme en Lønningslov for Præsterne, paany og i forandret Skikkelse den 1ste December 1866 indbragt af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Folkethingstidenden Sp. 839—843, Anh. A. Sp. 1153 ff.). Efter Sagens 1ste Behandling (Sp. 1248—1321), hvorunder Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet gjentog sin tidligere Erklæring om, at han ikke havde tænkt paa at fremme denne Sag og ikke fandt sig stærkt opfordret til at frembrage den,